

Reglen i kildeskattelovens § 61 A fastsætter, at forfaldne skatterestancer fra tidligere år i visse tilfælde kan indregnes i forskudsskatten inden for samme grænse som indregning af restskat. Almindelig restskat indregnes før forfaldne restancer. Indregnet restskat og indregnede restancer kan tilsammen ikke overstige den omtalte grænse (16.800 kr. for indkomståret 2006).

Muligheden for indregning af restskat og forfaldne skatterestancer fra tidligere år har været gældende i mange år. Kildeskattelovens § 61, stk. 3, trådte således i kraft i 1989 og kildeskattelovens § 61 A i 1996. Kildeskattelovens § 61 A, der angiver, at der kan ske indregning af forfaldne skatterestancer fra tidligere år, er i modsætning til kildeskattelovens § 61, stk. 3, der angiver, at restskat under et vist beløb automatisk overføres til det efterfølgende år, et egentligt restanceinddrivelsesinstrument. Efter kildeskattebekendtgørelsens § 10, stk. 4, tilbageføres en indregnet restance, såfremt skatteydere forskudsregistrering efterfølgende ændres således, at den indregnede restance ikke mere kan indeholdes i skattekortet.

Der foretages kun indregning af restancer, i det omfang, der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Ved vurdering heraf skal der tages udgangspunkt i tabellen i inddrivelsesbekendtgørelsen. Det følger af denne, at der ikke kan ske lønindeholdelse eller fastsættelse af en afdragsordning, hvis skyldners nettoindkomst ligger under en nærmere fastsat grænse (92.170 kr. for ikke-forsørger og 114.939 kr. for forsørger i 2008). Når skyldner i relation til fastsættelse af afdragsordninger og lønindeholdelse ikke har nogen betalingsevne, fordi skyldners nettoindkomst ligger under de nævnte grænser, vil skyldner heller ikke have nogen betalingsevne i forbindelse med indregning af forfaldne skatterestancer fra tidligere år. Der kan i øvrigt ikke foretages indregning af restance i henhold til kildeskattelovens § 61 A, hvis der hos skyldner allerede er fastsat en afdragsordning efter inddrivelsesbekendtgørelsen eller foretages lønindeholdelse efter inddrivelsesbekendtgørelsen.

4.2. Lovforslagets udformning

Reglen om indregning af restancer foreslås ophævet. Reglen er sekundær i forhold til indregning af restskatter. Der er således ikke tale om en obligatorisk indregning, men alene tale om en adgang for restanceinddrivelsesmyndigheden til at vælge, hvorvidt der skal ske indregning eller ej.

Indregningen kan ikke ske fuldautomatisk. Årsagen hertil er, at nedenstående sager, hvor det ikke er hen-

sigtsmæssigt at gennemføre indregning, vil blive medtaget ved en fuld automatisk kørsel.

Det kan ikke anses for hensigtsmæssigt at indregne restancer i følgende sager:

Sager under afvikling i henhold til frivillig aftale, da fortsættelse af aftalen må formodes at medføre en hurtigere betaling af hele restancen.

Sager, hvor der gennemføres lønindeholdelse. Det beløb, der kan lønindeholdes med vil blive mindre efter indregning som følge af det reducerede fradrag i den personlige indkomst. Der vil derfor skulle foretages en revurdering af eventuelt etableret tabeltræk eller træk baseret på baggrund af en betalingsevnebetragtning.

Sager, hvor der er givet betalingsmæssig henstand i kortere eller længere tid. Specielt i de sager, hvor henstanden strækker sig ind i næste indkomstår, vil der være konflikt, idet skyldner reelt set fra indkomstårets start må anses for at påbegynde "betaling" af restancen via det reducerede fradrag i den personlige indkomst.

Sager hvor skyldner er kontanthjælpsmodtager, idet de nye regler lægger til grund, at disse skyldnere som udgangspunkt bør friholdes som følge af manglende betalingsevne.

Sager hvor det på baggrund af en betalingsevnebetragtning allerede er konstateret, at skylder ikke har nogen betalingsevne.

Sager er sikret ved udlæg. Hvis restancen evt. er sikret ved udlæg i fast ejendom, andelsbolig, bil m.v., bør der ske en nedlysning med det indregnede beløb på indregningstidspunktet, uanset at der ikke er sikkerhed for, at indregningen rent faktisk resulterer i en indbetaling de facto.

Indregning af restancer er at betragte som en afgørelse, hvorfor skyldner skal underrettes behørigt med angivelse af klagevejledning. Dette uanset at afgørelsen om indregning ikke har nogen umiddelbar virkning over for skyldner, idet indregningen først får virkning for næste indkomstår. Afgørelsen skal meddeles skyldner, uanset at indregningen tillige fremgår af forskudsopgørelsen, hvor skyldners reaktionsmuligheder er angivet.

Indførelse af reglerne om fastsættelse af afdragsordninger og lønindeholdelse efter skyldnerens indkomst som fastsat i tabellen i inddrivelsesbekendtgørelsens § 5 har medført en lettere adgang til at gennemføre lønindeholdelse og har dermed reelt set gjort indregningsmuligheden illusorisk.

Ophævelse af 20 pct. grænsen for lønindeholdelse samt den lettere administrative adgang til at gennemføre lønindeholdelse kompenserer i høj grad for det